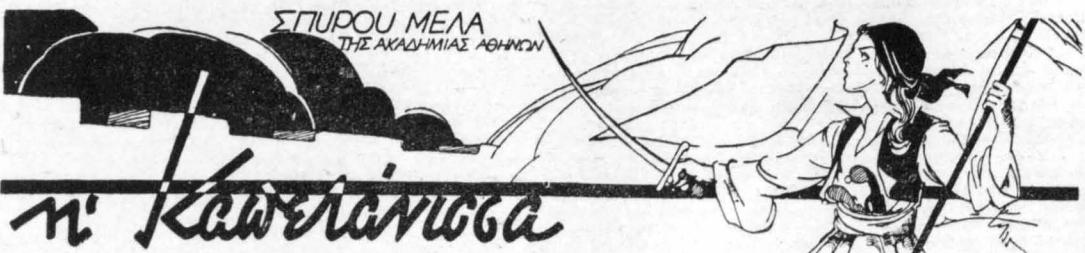

ΕΠΕΙΣ ΟΔΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΜΙ ΓΑΛΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΧΑΪΔΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Τρία πράματα ἔχεις νὰ φυλάξῃς, παιδί μου—τοῦ εἰπε, βγάζοντας ἔνα-ένα κι' ἀργά τὰ τελευταῖα τοῦτα λόγια του—ιερά καὶ τὰ τρία.

— Στοὺς ὄρισμούς σου, πατέρα, ἔκαμψεν δὲ Φῶτος· νὰ τ' ἀκούσω.

— Τὸ πρῶτο εἰναι, ὁρέ, νὰ μὴν κάμης ποτὲ νὰ μετανοιώσῃ τὸ Σοῦλη, γιατὶ ἐλπίσεις σὲ σέ σένα!

— «Οχι, πατέρα, εἰπε τὸ παλλήκαρι, μὲ σταθερή φωνῆ· δέ-θα τὸ μετανοιώσῃ ποτὲ!»

— Τὸ δεύτερο εἶνε—ἔακολούθησε ὁ καπετάνιος μὲ κόπο—νὰ ἐκδικήθῃς για τὸ θάνατο μου καὶ τὸ θάνατο αὐτῶν ποὺ χαθήκανταν τούτῳ τὸν πόλεμο. Καὶ τὸ τρίτο εἶνε νὰ μὴν ντροπάσῃς ποτὲ τ' ὅνμα μας!

«Υστέρα γύρεψε τὸ σπαθί του. Ή Μόσχω τὸ ξεκρέμασε, τοῦ τόδωσε:

— Πάρ' ο, εἰπε στὸ Φῶτο· ἔφαγε πλήθος ἔχθρούς... τὸ μπιτεύουμαι στὰ χέρια σου... Μ' ἄν λεψίης ποτές ἀπὸ τὸ χρέος σου τὴν κατάρα μου νάγκα· καὶ νὰ σὲ περάσῃ πάντα γιά πάντα...

«Ἄμα πάσσων τὸ λόγο, ἔγειρε ἀπὸ τ' ὅλο του πλευροῦ καὶ πέθανε—ἔταις ἀπᾶτα, δηπος καὶ είχε ζήσει. Τὸ μιοράλοι φούντωσε μέσα στο σπίτι. Ή Φῶτος ἀποτραβήχηκε στὴν αὐλή, μὲ κάμποσα παλλήκαριας κι' ὅλη νύχτα μιλούσανε για τὰ δοξασμένα ἔργα τοῦ πεθαμένου καπετάνιου. Βγάινοντας, ἡ ματιά τοῦ παλλήκαριού είχε σταυρωθῆ¹ για μάτι στιγμή, μὲν τὴ ματιά τῆς Χάϊδως. «Ποτὲ δὲν τὴς είχε φανῇ ποὺ δύνταρας, δύσο τώρα, μὲ τὸν ἀπόδο κι' ἡσυχή τρόπο π' ἀντίκρυξε τὸ θάνατο τὸ ἀγαπημένου του πατέρα. Λύπη βαθειά ήτανε χυμένη στὴ μορφή του, μάτι συγκρατημένην κι' υποταγμένην ποὺ τοῦ χάριζε τὴν ἔξιωρη ώμωρφά, ποὺ δίνει πάντας ἡ θλιψμένη γαλήνη σὰ νάχε ίδης ἀδόμα, στὰ μάτια του κάποια σκιά μετανοίας και συντριβής, για τὸν τρόπο ποὺ τὴς είχε φερθῆ, τὸ δειλινό, στὸ μονοτάπι. «Ητανε πιὰ περασμένα μεσάνυχτα, δταν ὁ γέρο Σέχος ἔκανε νόημα στὴ γυναίκα του, πώς ἐπρέπε νὰ γυρίσουνε πιὰ στὸ σπίτι. Τὴν ὥρα ποδινες ήτανε τὸ Χάϊδω τὸ χέρι της στὸ Φῶτο—οὐδὲν τοῦς φίλωνε, ἀθελά της—γιά νὰ τοῦ πῆρε τὸ τυπικὸ «ζωή σὲ λόγου σας» πήγε νὰ βάλλῃ ἀκόμα λίγα λόγια, ποὺ θάτανε σὰν δριστικὸ συχωροχάρτι για τὸν τῆς είχε καμωμένο τὸ δειλινό· μάτι κόμπιασε γιατὶ σήκωσε τὰ μάτια καὶ τὴν κύτταξε κείνη τὴ στιγμή· κι' αὐτὸ τ' ἀνάβλεμμα του τὴν τάραξε βαθειά. Τὸ χέρι του ἔκαγε σὰ νάχε θέρμη. «Η Χάϊδω γύρισε στὸ σπίτι της συλλογισμένη. Τὰ χαράματα είδε ὄνειρο, παράξενο: Κι' αὐτὴ κι' δὲ Φῶτος ήτανε λέει, καβάλασε δύο δλίγονα φλογάτα περπατούσαν ἀργά, καμαρωτάς κι' αἷμα τὰ χυτήσανε νὰ τρέξουνε, δὲν παταύσανε πιὰ τὴ γῆ κάματε φερά καὶ πήρανε πέταγμα

δυνατό, ἀπάνω κι' ἀπὸ τὶς ράχες τῶν βουνῶν. «Η θειά Βασίλω, ἐνενηγταχρονίτισσα γριά, πούκανε τὴν ὄνειροκρίτισσα μέσα στὸ Κακοσόλι, τῆς εἰπε, ἄμα τῆς τὸ Ιστόρισε ή Χάϊδω:

— Δόξα κι' ἀγάπη, τοσούπρα μου!

III

Οἱ καμπάνες τοῦ «Αηδ-Δονάτου σήμαιναν γοργά κι' ἐπίμονα, σὰν κάθε μεγάλη σκόλη καὶ σὰν κάθε φορά, ποὺ προσκαλούσανε τὸ λαό νὰ πάρῃ κάποια μεγάλη ἀπόφασι. «Η ἐκκλησία μέσα κι' ἡ αὐλές ἀπὸ ἔξω, μὲ τοὺς μεγάλους πέτρινους πάγκους, ποὺ τὸν ισκιώναντε τὰ θεόρατα πλατάνια εἰχή πήγει σὲ λιγάκι ἀπὸ τὸ πλήθος. «Ο λαός ξεχωνάτων ὡς πέρα στὴν πλατεία καὶ βούλζε σὰ μείσωσι. Κάθε τόπο ἀνοίγε γιὰ νὰ περνοῦνται καπετάνιοι, ποὺ πήγανε τελευταῖοι. «Αστράφανε μέσα στὶς καινούργιες τους φορεσιές καὶ στ' ὅρματα τους. Τὰ πλήθη τοὺς δεχόντανε μὲ μουρμύρισμα, διλο καμάρι καὶ θαμασμό. Μά τὸ σύσσουρο γίνηκε πολὺ μεγάλο, τὴν ὥρα ποὺ φτάσανε, γιὰ νὰ πάρουνε τὴν πρώτη θειά ἀνάμεσα στοὺς ἀρχηγούς τὴ Μόσχω με τὴ Χάϊδω. «Ηταν ἀντάμα, μὲ τὰ γιροτρύνια τους, τὰ κεντητά σεγούνια, τὶς χρυσοπλύμιστες ποδιές καὶ τὸ δημοσιοπνισμένα τους σπαθιά. «Ο λεβέντικος δέρας τῆς Χάϊδως, ή ἐλεύθερη περπατησιά της, τὸ καθάριο πρόσωπο της, μὲ τὴν παρθενική του ἔκφραση, τὰ παράξενα τὰ μάτια της καὶ τὸ φῶς π' ἀνάδινο δλάκερη, συνεπάνων τὰ πλήρη, τὰ έστηκωναν. Οι δρχηγοὶ πήγανε τὰ στασιδιά. Ο γέρο-Μπότσαρης τὸ πρώτο κι' ἀντίκρυ, δὲ Φῶτος, τὸ τελευταῖο. Ο δέρας ήτανε παράξενος σὲ τούτη τὴ συνέλευσι που θα διάλεγε καινούργιο πολέμαρχο. Οὐτὸς ἔνα δὲν εὑρίσκεις, σ' ὅλα τὰ Σουλιώτικα χωριά, ποὺ νάδεισε τούτη τὴ στιγμὴ τὸ γέρο-Μπότσαρη. «Οχι πώς δὲν τιμοδύσανε τὴν παλλήκαρια, τὴ βαθειά του φρονιμάδος καὶ τὴν ἀειώσην. Τὸ σέβας που τούδην ἔταις μεγάλο. «Αγαπούσανε δύμας τὸ Φῶτο. Ο πατέρας του είχε δοσει τὴ ζωή του γιὰ τὸ Σοῦλη· κι' ύστερα κι' δὲ ίδιος είχε βασανιστεί Κινέας, στὶς φυλακές γιὰ τὴ πατρίδα. «Εἴδε ἀπὸ αὐτὸς δὲν θάνατος, νέος κι' αὐτός, ξεπεταγμένος ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γενιάς του, μιλούσε περόστρο στὴν ψυχὴ τους. Δὲν είχε παρά νὰ τούς έβλεπε κανείς, τὴν ὥρα ἐκείνη, γιὰ νὰ νοιώθη μέμενο τὴν προτίμηση τῶν νέων. Ο γέρο-Μπότσαρης, μὲ τὸ φέος τὸ παλαιό, τὸ ψηλό, τὸ κουδουνιάτο, μὲ τὰ χιονισμένα μαλλιά, τὸ κάτασπρο μουστάκι, ποὺ τούπεψε στὰ σαγόνια, μὲ τὴ μορφὴ σκαμπένη, ζαρομένη, κουφασμένη δὲ μπορούσε πιὰ τὸν ἀντίπρωσην τὸ παρόν. Αὐτὸ τὸ παράσταινε δὲ Φῶτος μὲ τὰ νειλάτα του, τὴ δροσερή μορφὴ της, τὴ φλογερή του ματιά καὶ τὴ λαμπαδωτή κορμοστάσια του.

Φωτος Τζαβέλας

Μέ δυδ λόγια: Για τὸ Σοῦλι δ Μπότσαρης ἦταν δ ἡλιος ποὺ βιθᾶς κι' δ Φῶτος δ ἡλιος ποὺ ροδοχαράζει. Ή συνέλευσι δρχισε μέσα σε μιὰν ἀτμόσφαιρα τρικυμίας. Ἀπὸ τὰ σαράντα κι' ἥπαντα οἱ περσότεροι μιλούσανε γιὰ τὸ Μπότσαρη ἀπὸ τὰ σαράντα καὶ κάτω δὲν ἦταν ἔνας ποὺ νὰ μη μιλούσε γιὰ τὸ φῶτο. Μέσα στὶς ἀτελεώτες φωνές καὶ τοὺς καυγάδες σηκώθηκε ἡ Χάιδω. Γλνηκε μιὰ σιωπή θανάτου, ἀμα τὴν εἰδαν ν' ἀνεβαίνη στὸ δεσποτικό. Βελόνα νάπετε θὰ τὴν ζύκυγανε:

— Ἀδέρφαια, είλε μὲ φωνή, ποδηρεμέ απ' τὴ συγκίνηση: Πολέμαρχος δὲ θὰ πῆ διαφεύγετελ τοῦ λασδο μονάχα στὴν ερήνη μά, πάνω απ' δλα, στὸν πόλεμο. Κι' διδος δ λόγος, πολέμαρχος, τὸ λέει. "Ἄν ξαίραιμε πῶς θάχουμε εἰρήνη γιὰ πολὺ καριό, θάλειας κι' ὄχι θέλον τὸ Μπότσαρη. Γιατὶ κανένας ἀλλος δὲν ἔχει τὸ μωαλ ποὺ θέλουνε τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης καὶ κανέναν σλλον δὲν ἀκούνε οι Σουλιώτες μὲ σέβας περσότερο απ' αὐτόν... Μά για τὸν πόλεμο θέλουμε ἀπέστρεφαντας, δέρφαι! Καὶ γιατὶ ἀντέχουνε περσότερο στὴν κακουχία.

— Εἶνε ντροπή σου, τσούπρα μου—φώναξε δ γέρο-Σέχος— νὰ κάθεσαι νὰ λέεις ἐδῶ τέτοιες χαζωμάρει! Προσβάλλεις ἀδικα τὰ γερεταὶς καὶ πρότα, πρώτα ἐμένα, τὸν πατέρα σου! Ντροπή σου! Ποιός πολέμησε, δρέ, καλλίτερ' απ' τὸ Μπότσαρη, σὲ τοῦτο τὸ στερνὸ μας πόλεμο; Ποιός ξεπέρασε τοὺς γερους, στὸ βόλι, στὸ σπαθί; Τὸ γέρολύκο θὰ βάλουμε ἀπάνω στὸ κοπάδι, ἀν θέλουμε τὴ σιγουρία τὸ γέρο-λύκο, ποὺ ξαλ-ρει οδᾶ τὰ τερτίπια τῶν σκυλιῶν δχι τὸ λυκόπουλο, ένα κουτάβι, πού θὰ τὰ μάθη στὴν καπιτούρα μας!

Βουῇ μεγάλη ἀπὸ τὸ γερατεῖα ἔσεισε τὸ θόλο τῆς ἑκκλησᾶς, ἀνακατεμένη μὲ τὶς φωνὲς τῶν νέον, ποὺ δίνανε κουράγιο στὴ Χάιδω. Αὐτή, ἀτάραχη, ἔξακολοθήσε, ἀμα γίνηκε καποία ησυχία, σα νὰ μην είχε ἀκούση τίποτα:

— "Ἄν ἦταν βολετό θάλεγα νὰ τοὺς ἔχουμε καὶ τοὺς δυό: Καὶ τὸ Μπότσαρη καὶ τὸ Τζαβέλλα, τὸν ἔννινε γιὰ τὴν ειρήνη καὶ τὸν ἀλλο γιὰ τὸν πόλεμο! Μά δῶ ἀνάγκη σμερα νὰ διαλέξουμε τὸν ἔννιν απὸ τοὺς δυό: Τὶ βλέπουμε μπροστά μας; "Ἄν βλέπετε εἰρήνη διαλέξτε τὸν Μπότσαρη ἀνδρας βλέπετε καὶ σεῖς, δπως ἔχω, τὸν πόλεμο, θὰ βάλτε τὸν Τζαβέλλα. Κι' δ πόλεμος δὲν είνει μακρυά: δ Πασδς στὰ Γιάννενα δὲν κοιμάται. Μᾶς ἐτοιμάζει καινούργιο σφέρη. Θέλει νὰ μᾶς τιμωρήσῃ γιὰ τὸ κακό πούπαθε. Κάθε μέρα μᾶς λένε οι ἀνθρωποι μας πῶς ἀγόραζει κι' ἀποθκιάζει ντουφεκία καὶ μπαρούτοβολα. Θὰ βάλουμε τὸν Τζαβέλλα κεφαλή. Καὶ θὰ τὸν καρτερούμε. Δὲν πρέπει νὰ τοῦ κακοφανή τὸν Μπότσαρη. Τὰ νειάτα τὸ γερεταὶς δὲ τὰ δρίζει τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου: αὐτὰ τὰ πράγματα είναι τοῦ Θεοῦ. Κι' δαμ δ Θέδος προστάζει δ ἀνθρώπος δὲν πρέπει νὰ βαρυγοκμά! Τὸ φῶτο νὰ διαλέξετε! "Έχουμε μπιτσιούνη δλοι στὴν καρδιά του!

— Βουῇ μεγάλη, φωνές, ἀλαλαγμός, σκεπάσανε τὰ τελευταῖα λόγια της. 'Ο Φῶτος είχε κερδίσει τὸ ἀξιωμα. Καὶ κανένας δὲ μποροῦσε νὰ πά, ἀν ή χαρά, ποὺ ζωγραφίζεται τῶρα στὴ μορφή του, ἥτανε γιὰ τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Χάιδως, ποὺ δὲν κυλούσαν δκόμα στ' αὐτὰ του. "Έχουμε μπιτσούνη δλοι στὴν καρδιά του! Ποτὲ δὲν είχε νοιώσει τὸν ἔαυτό του τόσο εύτυχισμένον, δσο τούτη τὴ σιγή τῆς ἀνέλπιστης συνηγορίας. Δέν περπατούσε, πετούσε, βγαίνοντας απὸ τὴν ἑκκλησία, μέσα στὸ σούσουρο τῶν παλληκαρίων, ποὺ τὸν ζεύγαζανε μὲ σέβας καὶ μὲ ἀγάπη. "Ήταν δ ποὺ νέος πολέμαρχος, πούδειδη ποτὲ τὸ Σοῦλι. Μ' αὐτὸ δὲν τοῦ φαινόταν τίποτα μπροστά στὸ ἀλλο π' ἀρχής νά μαντεύῃ: Πώς ν' επερφανη ψηχή τῆς Χάιδως ἥταν δική του. "Άν δ Πασδς ἀνοιγε τούτη τὴ σιγή τοὺς παραμεθίους θησαυρούς πάκρυβε στὰ κατώγια τὸ στραγγιού, στὰ Γιάννενα, καὶ τούλεγε:

— Σοῦ τοὺς χαρίζω!

"Άν δνοιγε μὲ τὸ σπαθί του, τούτη τὴν ώρα, τὸ δρόμο γιὰ τὴν Πόλι, τὴν ξακουσμένη, γιὰ νὰ ρέξῃ ἀπὸ τὸν τούρλο τῆς ἈγιοςΦοιδας τὸ μισοφέγγαρο καὶ νὰ βάλῃ τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ—δὲ θάπαιρνε τόση χαρά, δση τοῦ δοσανε τὰ λίγα λόγια τῆς Χάιδως. Μιὰ δειλία παράξενη τὸν κυρίεψε, ἀμα τὴ ζύ-

γωσε, γιὰ μιὰ στιγμή, ξέω ἀπὸ τὴν ἑκκλησία. Η Χάιδω πρόσεξε τὴ χλωμάδα του:

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, ξακαμε σφίγγοντας τὸ χέρι της, μὲ τὸ λόγια νὰ παραστήσω τὸ πόσο μ' ἀγγίξαν αὐτὰ ποὺ είπες; Ειμ' ἔνας ἀνάλιος δσο συλλογίμεια τὴν ντροπισμένη πράξη μου καὶ τὰ δικά σου λόγια τὰ σημειρινά καὶ τὰ βάζω, κοντά-κοντά, μούρχεται νόχαθω ἀπὸ τὸν κόσμο.

— "Αφοδ είν' ἔτσι, τούκαμε χαμογελῶντας, θὰ σοῦ πῶ κι' ἔγω τὸ δλλο: Κεράλι προσκυνημένο δὲν κοβεταὶ, δρέ Τζαβέλλα... Ας τηνε τούτη τὴν κουβέντα... πάει, ξεχατηκε... Καὶ τώρα πώς θὰ κάμψη, νὰ βγάλης τὸ Σοῦλι δσπροπρόσωπο.

— "Αμα ξώ κοντά μου τὸ Θεό και σένα—τοῦ ξέφωγε σθελα—δὲ φοβάμαι τίποτα στὸν κόσμο!

— "Η Χάιδω κοκκίνισε δως τ' αὐτία. Τράβηξε τὸ χέρι της:

— "Ο πατέρας μου, είπε ξέψυχα. Καὶ πήρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι. 'Απὸ πίσω της ἀκουγεται, θὰ στρωσε μπροστά, δὲν τούδινε καμπιάν ἀπόκρισι' κι' δσο ή Χάιδω δὲν μιλούσε, τὸσο δναβε αὐτός. 'Αμ' ανεβήκανε στὸ σπίτι ξέπασε:

— Θὰ μοῦ τὴν πληρωσης, τῆς είπε. τὴ σημειρινή ντροπή! Που τάμαθες τέτοια καμώματα: "Αλλα σά νθέλω έγω, κι' ἀλλα νά λέεις ήνους; Ποιός σαπένε μιλήσης;

— Τὸ Σοῦλι. Δὲ μοδδωσε δικαλάμα νάχω μιὰ γνώμη στὰ συμβούλια, τὸ διο μὲ σας τοὺς άλουσ; "Ε, είπα τὴ γνώμη μου:

— Είτε κι' αὐτή τὴ γνώμη τῆς Χάιδως!

— "Εού πατέρα, δὲ θὰ νοιώσης ποτὲ πώς ξώ μεγαλώσεις.. πώς δὲν είμαι πιά τὸ δινήλικο ποὺ καταχέριζει! Δὲν τὸ πιστεύεις πῶς είμαι πιά τρανή πῶς μπήκα καὶ σὲ πόλεμος πῶς πήρα καὶ κεφαλία! Δέκα χιλιάδες Τούρκους σῶν ακοτάσιων, θὰ μέ βλέπεις μιξιάρικο μὲ τὴν ποδίστα!

— "Εχεις μεγάλο λάθος! Φώνας ὁ γέρος: Ξέρω καλὸ πῶς είσαι πιά τρανή καὶ σ' ώρα παντρειασ... καὶ θέλω, απ' τοὺς γαμπρούς που ξώ νὰ διαλέξεης έναν... νά τελειώνουμε!

— "Αρχίζεις πάλι: τὸν ρώτησε σὰ θυμωμένη: Πείσμωσες γιὰ τὴ γνώμη μου — ποδν σωστὴ κι' διπόδειξει πῶς ή συνέλευσει τὴν παρασέχητηκε — καὶ θέλεις νά ξεσπάσῃς τώρα στὴν παντρειμου: Σύδπα τόσες φορές: έμπλακισες ή γλώσσασι μου, πάρος τὸ πάροσαι: "Η Χάιδω δὲν παντρεύεται!

— Καὶ γώ σοῦ λέω πῶς θὰ παντρεύης! "Η θα πάς σε μοναστήρι: Διάλεξε ξάπο τὰ δυό!

— Καὶ βγήκε απ' τὸν δινᾶ, χτυπῶντας δυνατὰ τὴν πόρτα. Η Χάιδω κάθισε στὸ μντέρι βεριά συλλογισμένη: Θὰ μπορούσε νά τὴ βασιηδη δως τὸ τέλος τέτοια φωμάρα καθημεριν: "Η μάννα της μπήκε σὲ λιγάκια καὶ τὴ βρήκε μὲ νοτισμένα μάτια.

— Τὶ ξέχεις όρη κι' είσο̄ έτσι; τὴ ρώτησε.

— "Ο πατέρας, τῆς ἀπεκρίθη μοῦ βάνει τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ γιὰ παντρειαστέα.

— Καὶ τὶ κακό είν' αὐτό: "Η τοσούπρες δὲν πρέπει νά παντρεύωται; "Η μη δὲν είν' ή ώρα σου;

— Δὲ θέλω μάννα, τὴν είπε κοφτά.

— "Ο πατέρας σου ξέχει δικόης καὶ πρέπει νά τὸν ἀκούσης. Γιατὶ δὲν είνει μονάχα πῶς είσαι πιά στὴν ώρα σου. Είνε καὶ κάτι δλλο, ποτὲ δὲν θήλεια νά στὸ πῶ, γιά να μη χαλάσω, παιδι μου, τὴν καρδιά σου. Μά σήμερα, θστερ' απ' δσα είπες στὴν έκκλησιά, δὲν πρέπει να στὸ κρύψω, σα μάννα πούμαι...

— Σάν τι; Ρώτησε ή Χάιδω ταραγμένη.

— Λένε, παιδι μου, πῶς τάχεις τάχα με τὸ φῶτο.

— Καὶ τὸ πιστεύετε: "Εκαμ' ή Χάιδω, πανιάζουσα σὰν νάχω γήπηδη πόσο πρόσωπο της, δλο τὸ αίμα.

— "Έγω δὲν πιστεύω τίποτα, γιατὶ σέ ξέρω—ειμαι μάννα σου. Νά πάς δμως νά γυρίστης τὸ κεφάλι τῶν χωριανῶν: Βουζει τὸ Κακοσούλι" σούχουσε κρεμάσσει ἀρματίσει τὰ κουδούνια.

— Ενο κῦμα Εβαψε τώρα τὴ μορφή τῆς Χάιδως δλικη:

— Καὶ τι ξέρουνε; Τί λένε; Τί μπορούν νά πούνε; Τί εί-

δανε ποτέ;

— Δὲ λένε τούτο ή έκεινο: δὲν ιστορούσε τίποτα μά τοχουνε για σίγουρο πῶς κυττάς τὸ φῶτο. Τὸ διο λένε καὶ γι' (Ακολουθει)

Ο Λάμπρος Τζαβέλλας.